

- Árpád Lapok -

XXI. évf. 2. szám – 2025. november

Barcelona - Erdély - Délvidék

Húszéves az iskolaújság

2005 nyár elején jártunk, tehát kb. másfél évvel azelőtt, hogy jelenlegi rangidős diákunk (2007. február 12-én) megszületett volna. Hét évnyi osztályfőnökség és két egymás utáni ballagás után tudtam, hogy a következő tanévben nem lesz saját osztályom. Mit kezdjek a felszabaduló energiával és idővel? Csináljunk egy iskolaújságot, gondoltam, hiszen egy magára valamit adó iskolában kell, hogy legyen iskolaújság. Időnként persze az Árpádban is volt, de soha nem tudott tartósan fennmaradni. Belevágtam. Szerencsére voltak társak: lelkes diákok, akik írtak. Egy akkori szülő, akinek grafikai-nyomdai cége volt, és tördelte, nyomtatta a lapot nagyon kedvező áron, ráadásul ragaszkodott hozzá (milyen igaza volt!), hogy színesben és minőségi papíron készüljön.

Így történt, hogy 2005 októberének végén megjelent az Árpád Lapok 1. évfolyamának 1. száma. Akkori szerzőink bizony már bőven a harmincas éveiket tapossák, és az első szám osztályfőnökei hetedikesként vigyorgó kiskamaszok többsége komoly családanya vagy családapa.

A címlapon akkor ezt írtam: „Az elmúlt évek megannyi gyorsan kimúlt iskolaújság-kísérlete után újra belevágunk. Nem ígérünk semmit. Nem ígérjük, hogy ez megmarad, hogy ez majd rendszeres lesz, hogy ez aztán nagyon érdekes lesz és biztosan egészen más. Addig biztosan nem is szabad komolyan venni egy iskolaújságot, amíg ki nem kerül az első oldalra, hogy 2. évfolyam, 1. szám.”

Kikerült, sőt nem csak ez, hanem a mostani, öz-

szesen 142. szám címlapján már a 21. évfolyam szerepel. Azt tudjátok, hogy a honlapon (majdnem) az összes eddig megjelent Árpád Lapok fellelhető (ld. QR-kód)?

Mondhatná valaki, hogy a print sajtónak a világon már mindenhol harangoztak, ez az egész meglehetősen korszerűtlen. Lehet, hogy a világon mindenhol máshol, de itt nem. Meggyőződésem, hogy egy iskolaújság addig létezik, amíg kézbe vehető. Mert csak addig egyedi és különleges — egy online változat csak egyetlen csepp lenne az internet végtelen óceánjában.

Úgyhogy maradunk offline. Új fenntartónk nyomdájának köszönhetően — néhány év fekete-fehér beltartalom után — ismét teljesen színesben, és jelképes áron, a jelképes árnak köszönhetően pedig 2005 óta a legmagasabb példányszámban. Ami pedig a tartalmat illeti, kezdetről az a filozófiánk, hogy az kerül az újságba, amit valaki megír. Ez így nem hangzik túl nagy bölcsességeknek, de az van mögötte, hogy — miközben persze gondoskodnom kell róla, hogy megteljen az újság — nem akarom én megmondani, hogy miről szülessenek cikkek. Azok a rovataink élnek, amiket valaki hajlandó gondozni, és azok a beszámolók kerülnek be, amiket valaki hajlandó megírni. (Régi álomom például egy fényképes árpádos szappanopera, de erre még sosem találtam jelentkezőt, aki fantáziát látott volna benne...) Ha valaki mást, jobbat szeretne, mint a mostani tartalom, szabad a pálya, szívesen adunk teret minden szárnypróbálgatásnak.

Idén is olvassatok minket, írjatok, és reméljük,

újabb húsz év múlva is lesz még árpádos iskolaújság!

Koncz Levente

BELBECS

• Az első Egyetem

• Regény

• „Magyarok a kávéházakban”

• Válaszok

• Színház

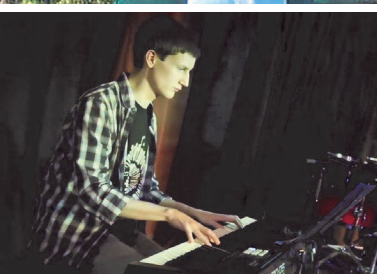
• Magyar irodalom

• Magyar irodalom

	dátum	nap	idő	Program
November	november 11.	kedd	14:00	Digitális kultúra OKTV (programozási ismeretek) 1. forduló
	november 11.	kedd	14:00	Zsakó László programozási verseny 1. forduló
	november 12.	szerda	14:00	Matematika OKTV (I. és II. kat.) 1. forduló
	november 13.	csütörtök		A magyar nyelv napja
	november 13.	csütörtök	14:00	Biológia OKTV 1. forduló
	november 14.	péntek		Országos rajzfilmműnnp
	november 15.	szombat		Versenylelkészítő próba
	november 16.	vasárnap		Társasjátékverseny
	november 17.	hétfő	14:00	Kémia OKTV 1. forduló
	november 18-19.	kedd-szerda		Őszi középszintű szóbeli érettségi vizsgák
	november 18.	kedd	14:00	Magyar nyelv OKTV 1. forduló
	november 18.	kedd	14:00	Varga Tamás matematikaverseny 1. forduló
	november 19.	szerda	14:00	Digitális kultúra OKTV (alkalmazási ismeretek) 1. forduló
	november 20.	csütörtök	14:00	Angol nyelv OKTV 1. forduló
	november 20.	csütörtök	14:00	Arany Dániel matematikaverseny (9-10. évf.) (nem spec) 1. forduló
	november 20.	csütörtök	14:00	Német online verseny (9-10. évf.)
	november 21.	péntek		X. Kodály Zoltán Magyar Kórusverseny
	november 21.	péntek		Szalagtűző próba
	november 24.	hétfő	9:00	Amerikai színház (9-11.a osztály és 9-12.d angol csoportjai)
	november 24.	hétfő	14:00	Dráma OKTV 1. forduló
	november 24.	hétfő	14:30	Zrínyi Ilona matematikaverseny 1. (iskolai) forduló
	november 25.	kedd	14:30	Angol háziverseny 2. forduló
	november 25.	kedd	14:00	Francia nyelv OKTV 1. forduló
	november 26.	szerda	14:00	Spanyol nyelv OKTV 1. forduló
	november 27.	csütörtök		Megemlékezés Heim Pál tiszteletére
December	november 28.	péntek	7:30	Szalagavató főpróba
	november 28.	péntek	17:00	Szalagavató
	november 29.	szombat		Babits Mihály nyelvhasználati verseny
	december 1.	hétfő	4. szünet	Adventi gyertyagyújtás
	december 1.	hétfő	14:00	Művészettörténet OKTV 1. forduló
	december 1.	hétfő-péntek		Jótekonysági gyűjtés (csoki, cipősdoboz)
	december 2.	kedd	14:00	Matematika OKTV (III. kat.) 1. forduló
	december 2.	kedd	18:30	Észjárató - vetélkedő szülőknak és öregdiákoknak
	december 4.	csütörtök	14:00	Orosz nyelv OKTV 1. forduló
	december 4.	csütörtök		DT Mikulás
	december 4.	csütörtök	16:00	Mikulás-est
	december 5.	péntek		Amfiteátrum kupa
	december 6.	szombat		Természetjáró kirándulás
	december 8.	hétfő	4. szünet	Adventi gyertyagyújtás
	december 9.	kedd		Adventi koncert az iskolában
	december 10.	szerda		Kapcsolda (Veres Péter Gimnázium)
	december 12.	péntek		Sinkovits Imre vers- és prózamondó verseny
	december 13.	szombat		Munkanap (december 24-e helyett), tanítás órarend szerint
	december 13.	szombat		HiFeszt (9-10-11. évfolyam)
	december 15.	hétfő	4. szünet	Adventi gyertyagyújtás
	december 17.	szerda		DT-karácsony
	december 19.	péntek		Első három órarendi óra, majd a 4. órától osztálykarácsonyok
	december 20.	szombat-vasárnap		Téli szünet
	december 25.	csütörtök		Karácsony
	december 26.	péntek		Karácsony

Vaszil Levente tanár úr

– Hogyan került az Óbudai Árpád Gimnáziumba?

– Több kapocs is fűz az iskolához. Egyfelől az egyetemen Besenyei Ádám tanár úr tanított analízisre, és ő kért fel, hogy tartsak gyakorlatot alsóbb éveseknek, így egy rövid ideig együtt is dolgoztunk. Sejtettem róla, hogy nem tanítana egy akármilyen gimnáziumban, így hatodéves egyetemistaként az Árpádot választottam a tanítási gyakorlatom helyszínének. Engem megfogott a diákok hozzáállása és az itteni légkör, és úgy tűnik, az iskolának is tetszett, amit csináltam.

– Mit tart a legjobb dolognak a tanításban?

– A négyzetszámok reciprokösszegének bizonyítását! Na de a viccet félretéve, leginkább azt, amikor direkt vagy indirekt módon pozitív visszajelzést kapok a diákoktól. Ez persze sokféle lehet: egy aha-élmény, egy versenyeredmény, vagy amikor látom, hogy élvezettel foglalkoznak a diákok egy projekttel.

– Melyik egyetemre járt? Hogyan jellemezné az egyetemi éveit?

– Az ELTE-re jártam, de a covid évei alatt ez nem sokat jelentett. Ettől eltekintve viszonylag hamar kialakult egy baráti csoport, akikkel azóta is jóban vagyunk, és tartjuk a kapcsolatot.

– Mi volt a kedvenc tantárgya gyerekkorában?

– Azoknak, akiket tanítok, talán nem meglepő, hogy a matematika volt a kedvenc tantárgyam, és a mai napig lenyűgöz egy szép bizonyítás vagy egy bonyolult integrál. Második helyre talán a fizikát tenném, egy időben még azt terveztem, hogy matematika-fizika szakos tanár szeretnék lenni. Aztán máshogy döntöttem és – bár angolból sosem voltak igazán jó tanáraim – úgy érzem, bejött ez a választás.

– Volt olyan tanára, aki nagy hatással volt Önre?

– A gimnáziumi tanáraim közül az egyik történelemtanáromat emelném ki. Tanulnunk kellett rendszeren az óráin, de ennek ellenére osztályszinten szerettük. Az egyetemi tanáraim közül egyértelműen Besenyei Ádámot említeném meg. Az ő óráin tanultuk meg igazán azt a strukturált, precíz gondolkodásmódot, amely elengedhetetlen a matematika műveléséhez. Egy apró fun fact: az ő kulcscsomóját örökölttem meg itt az Árpádban.

– Ha egy híres személlyel vacsorázhatna, ki lenne az?

– Valószínűleg a kedvenc zenészeim közül választanék valakit: Neal Morse, Mike Portnoy, esetleg Jordan Rudess. Érdekes lenne elbeszélgetni velük arról, hogy mi motiválja őket, honnan szereznek zenei inspirációt. Bár valószínűleg Roger Federer is tudna érdekes dolgokról mesélni a karrierje és az alapítványa kapcsán.

– Ha a diákjai tanárok lehetnének egy napra, mit gondol, mi lepné meg őket a legjobban?

— Szerintem a tanárik vidám hangulata. Annak idején mindig furcsa érzés volt diákként belépni a tanáriba. Az volt az a hely az iskolában, amit egyfajta misztikus titokzatosság vett körül. Pedig meglepően sok hasonlóság van a tanári közösség és egy osztályközösség között.

— **Hogyan tölti a szabadidejét? Van olyan hely-cselekvés-zene, amivel ki tud kapcsolódni?**

— Sokat szoktam zongorázni és gitározni, és tagja vagyok egy keresztény blues-rock zenekarnak is, akikkel hetente próbálunk. Ezen kívül teniszezni és fallabdázni is szeretek. Sokszor szoktam zenét hallgatni, ismertebb kedvenc előadóim a Transatlantic és Dream Theater, de több más kevésbé ismert zenekar munkásságát is követem. Esténként pedig igyekszem időt találni, hogy legalább pár oldalt olvassak.

— **Mit gondol, milyen tulajdonságok tesznek valakit igazán jó tanárrá?**

— Sajnos nem létezik egy univerzális jótanár-modell. A tanár személyisége, a diákok hozzáállása és a pedagógiai helyzet is befolyásolja, hogy egy adott esetben mitől lesz egy tanár jó. Saját meglátásom szerint rendkívül fontos a türelem, a következetesség és a rugalmasság. Ezen felül nem hátrány, ha a tanár képes jó kapcsolatot kiépíteni a diákjaival.

— **Szeret főzni? Mi a kedvenc étele?**

— Nem igazán szeretek főzni, de alkalmanként szívesen készítek valami egyszerű desszertet. Nincs kifejezetten egy kedvenc étel, de bármikor elfogadnék egy adag töltött paprikát, lasagnét, és persze a rántott hús sem maradhat le a listáról.

Hargita Hédi (10.a)

Das Theaterwettbewerb

Am 22. März fand das Fővárosi német nyelvű kisjelenet verseny (Budapester Kleiszenenwettbewerb in deutscher Sprache) in Újpest statt, an dem auch 6 Schüler des Árpád Gymnasiums teilnahmen.

Bei diesem Wettbewerb ging es darum, kurze Theaterstücke aufzuführen. Natürlich gewann derjenige, der das beste Stück vorbereitet und aufgeführt hat. Wir wurden in 2 Kategorien eingeteilt: eine für Grundschulkinder und eine für Gymnasialschüler. Was wir bis dahin noch nicht wussten, war, dass wir die einzigen Vertreter dieser Kategorie waren und wir und unser Können als einzige Gymnasialgruppe unter Beweis gestellt werden konnten.

Was den Wettbewerb anbelangt, so denke ich, dass, trotz des Konkurrenz mangels, wir Spass an den Vorführungen gehabt haben. Es gab insgesamt 8 Gruppenteilnehmer. Anfangs dachte ich, dass es uns schwer fallen würde, alle 7 Bühnenproduktionen anzusehen, aber die Zeit verging überraschend schnell. Als der 7. Stück zu Ende ging, wussten wir, dass es höchste Zeit ist, die Bühne einzurichten und unser Bestes zu geben.

Meiner Meinung nach haben wir ziemlich gut abgeschnitten, und man sah, dass die Jury derselben Meinung war. Wir haben zwar nicht gewonnen, aber wir erhielten trotzdem einen Sonderpreis.

Ormai Armand (10.d)

Hogyan készítsünk szerelmes verset?

Vegyünk egy asszonyt.

Vágjuk fel tizenkét egyforma hosszúságú csíkra. A felvágott csíkjaink akkor tökéletesek, ha megszólalásig hasonlítanak Kosztolányi Dezső *Ilona* című versének strófáira.

Fűszerezzük meg a csíkokat néhány idegen szóval (1. versszak). A legtanácsosabb, ha görög vagy latin szavakkal bolondítjuk meg őket.

Kezdjük el a csíkokat lassú tűzön, olajban puhítani (2. versszak). Miközben puhulnak, vessünk egy pillantást a mellettünk álló, hőn szeretett asszonyra, és dicsérjük meg bársonyos haját (3. versszak), amely bársonyosságát egy új, a DM üzletláncból származó samponnak köszönheti. („Nézd, Márk, ezen vízilovak vannak!”)

Adjunk még egy kevés olajat a puhuló csíkokhoz (4. versszak).

Keverjük a csíkokat egyenletesen. Miután leejtettük a fakanalat, köszönjük meg, hogy felvette (5. versszak), és azt is, hogy van nekünk (6. versszak).

Amíg a csíkok puhulnak, dicsérjük meg a hőn szeretett asszony új körmeit is (7. versszak). („Erika, ugye tudod, hogy ekkora körmök a BTK szerint már fegyvernek minősülnek?”)

A megpuhult csíkokat kezdjük el pirítani (8. versszak). Emlékeztessük gyengéden a hőn szeretett asszonyt, hogy kezdődő ismertségünk egyik legfontosabb színtere az egyetemi kollégium közelében található kocsmavolt. („Márk, még az este végére sem tűntél szimpatikusnak, pedig addigra már legurult pár pohár.”)

Miután a csíkok alaposan megpirultak, fejezzük ki tállás közben őszinte hálánkat a hőn szeretett asszonynak (9. és 10. versszak), amiért ő adja az étel ízét, hiszen jóllaknunk csak vele együtt lehet.

Végezetül reszeljünk a csíkokra szájj szerint ki nem mondott szavakat (11. és 12. versszak).

Jó étvágyat!

Berő Márk

Erika

Gyógyító
nepenthém,
bódító
tequilám,
így csattan
a rímnek
ostora
Erikán.

Fényfürtű
hajában
csillog csak
a világ,
be is kell
hunynom a
szememet,
Erikát.

Ó, ez a
jóság az
életem
gyógyíra,
neki kell
köszönnöm —
nem megyek
gyogyira.

Faxolni
lehetne
körmére —
de lila!
Sportcipő,
két cigi,
fültárgult
Erika.

Kiverte
lelkemből
az összes
vipérát,
írom hát
versemet,
szavalom
Erikát.

Ölébe
ásom két
holdittas
arcomat,
koporsó
hűsével
érint egy
hajfonat,

Ő az én
asszonyom,
szerelmem,
pelikán —
ez a szó
kínrím csak.
Ő az én
Erikám.

Angyali
jósága
nem ismer
kritikát.
No, ebből
hogy lesz rím?
Írjunk hát
Irikát!

Amikor
nap mint nap
meglátom,
verik a
harangot
lelkemben —
bizony, ő
Erika!

Rá lehet
nézni, de
ő nem néz
soha rám —
én vagyok
a rúzsolt
a fröccsös
poharán.

Szavalom
Erikát,
írom hát
versemet,
örül a
szívem, mert
lesz, aki
eltemet.

mert majdan
korhadó
hantomon
űrik át
emlékül
a szeget,
a nevet,
Erikát.

Eltérő gyökerek, közös történetek

Iskolánkba a világ számos pontjáról érkeznek diákok, és mindannyiuknak megvan a maga különleges története. Új sorozatunkban velük beszélgetünk, hogy jobban megismerjük kultúrájukat, hagyományaikat, nyelvüket és személyes élményeiket. Az ő történeteiken keresztül láthatjuk, hogy bár különböző háttérből jövünk, rengeteg minden közös bennünk. Ünnepeljük együtt mindazt, ami egyedivé tesz minket – és azt is, ami összeköt.

Vietnám — Interjú Pham Duc Phat-tal, azaz Phati-val

— Vietnámban vagy Magyarországon születtél?

— Itt születtem.

— Te vagy az első generáció a családoból, aki itt született, vagy már a szüleid is itt látták meg a napvilágot?

— Én vagyok az első.

— Honnan származik eredetileg a családod, és mit szeretsz legjobban azon a helyen?

— Vietnámból származunk. Nagyon szeretem az ottani ételeket és tájakat — egzotikus hangulatuk van, és különleges szépsége van annak a „rendezett káoszknak”, amit a vietnámi városi forgalma jelent.

— Milyen nyelven beszéltek otthon? Tanítánál nekünk néhány kifejezést?

— Otthon vietnámiul beszélünk. Például a „szia” vietnámiul „Xin chào!”, a „tavaszi tekercs” pedig „Nem quăn”.

— Mi a kedvenc ételed a saját kultúrádból, és miért?

— A pirított rizs — főleg azért, mert én is el tudom készíteni.

— Vannak olyan ünnepek vagy családi szokások, amikről talán kevesen hallottak?

— Igen, van egy ünnepünk, amit Rõ-nak hívnak. Ez az elhunyt családtagokra való emlékezés napja.

— Ez hasonlít a halottak napjához?

— Nem igazán. Gyümölcsöket és különböző ételeket helyezünk az asztalra az elhunytak képei elé egy napra. A hagyomány szerint ők „spirituálisan elfogyasztják” az ételt, utána mi esszük meg. A hangulata egészen más, mint Magyarországon a halottak napjának.

— Melyik három szóval jellemeznéd a vietnámi kultúrát?

— Az ételek finomak, a táj rendezetlen, de szép.

— Milyen nagyobb különbséget éreztél a vietnámi és a magyar kultúra között?

— Például Vietnámban mézet tesznek a pizzára! Emellett ott az emberek általában kevesebbet panaszkodnak, mint itt.

— Mit tudsz az ottani oktatási rendszerről?

— A tanulmányi évek másképp oszlanak meg: 5, 4 és 3 éves szakaszokra. Egy-egy iskolába körülbelül 2000 diák jár, szóval elég nagy intézmények.

— Ha valaki Vietnámba látogatna, hova vinnéd először?

— Kerülném a tipikus turistalátványosságokat, inkább a Hà Giang és Ninh Binh hegyeihez vinném, a híres lépcsős rizsföldekhez. Gyönyörű helyek!

— Nagyon köszönjük, hogy megosztottad velünk a történetedet és az élményeidet!

**Reimholz Emma, Szücsy Viktória, Vasali Dénes
(9.a)**

Nyelvi tábor Tirolban

Iskolánkban már több éve hagyomány, hogy nyáron nyelvi táborba mehetünk, de az őszi nyelvi programot még csak most másodjára szervezték meg a 8.c, 9.c, 10.c és 10.d németet tanuló diákjainak. Idén szeptember 7-én reggel 6:30-kor indultunk el, és egy tízórás utazás várt ránk, amely a jó hangulatnak és sok nevetésnek köszönhetően gyorsan eltelt.

Miután megérkeztünk a niederndorfi szállásunkra, elfoglaltuk a szobákat. A környék gyönyörű volt – mindenhol hegyek vettek körül minket. Reggelenre már 8 órakor németóránk voltak, ezért korán kellett kelniünk, szinte együtt a templom harangjával. A tanítás után délutánonként mindig kirándultunk, estére pedig kaptunk házi feladatot is.

Az első napot Söllenben, a Hexenwassernél töltöttük, amely a Salven hegy tetején található. A Hohe Salve csúcsról 1829 méter magasságból csodálatos kilátás nyílt a falvakra és a távolabb lévő Dachstein gleccserre. Felvonóval jutottunk fel, de visszafelé gyalog indultunk le, mely egy izgalmas, kb. 5 km-es séta volt.

A következő napon a Chiemsee-hez, pontosabban a Fraueninselnre látogattunk el. Megnéztünk II. Lajos gyönyörű kastélyát és a szép környező parkot. Volt egy érdekes feladatunk is: párokban két rímelő szót kaptunk, amelyekből egy kétsoros verset kellett írunk. A megoldások mind különbözőek és nagyon viccesek lettek!

Kufstein Tirol egyik híres városa, amely büszkélkedhet egy várral és régi, középkori hangulatú utcákkal. Nagyon élveztük a városban szervezett

kincskeresőt. Ezután a várat is bejártuk audioguide segítségével. A vár érdekessége, hogy több magyar politikai fogoly is itt kellett a bűntetését letöltenie: például Kazinczy Ferencnek, Batsányi Jánosnak, Wesselényi Miklósnak, Teleki Blankának, Rózsa Sándornak.

Az ötödik napon Innsbruckba kirándultunk. Először a híres Bergisel sáncnál álltunk meg, ahonnan az egész várost beláthattuk. Még egy sügrőt is láttunk edzeni – lenyűgöző volt! Aztán a városban megnéztük a legfontosabb látnivalókat, majd szabadidőnk is volt: ekkor sokan egy tradicionális étteremben ettek.

Másnap korán el kellett indulnunk Münchenbe. Itt megnéztük többek között az operaházat és München legrégebbi sörfőzdéjét, a Hofbrau-t, s a vezetés végére visszatértünk a Marienplatzra, ahol a harangjátékot is láthattuk. Találtunk egy csokoládéboltot is, ahol olyan finom édességeket vettünk, amilyeneket sehol máshol. Végül ellátogattunk a BMW Múzeumba, amely sokunknak különösen tetszett. Számomra ez volt a legjobb nap, főleg azért, mert születésnapom volt. Este a barátaim megleptek – ezt soha nem fogom elfelejteni!

Az utolsó napon sajnos elérkezett a hazautazás ideje... Végül szeretném elmondani, hogy Veréna és én a 10.c osztályból az összes eddigi német nyelvi táborban részt vettünk, mióta ide járunk. Szeretnénk ezt a hagyományt megőrizni, mert mindig megéri. Nagyon sajnáljuk, hogy jövő szeptemberben már nem tudunk jönni, de talán a nyári szervezésű táborba sikerül ismét bejutnunk.

Mindenkinek ajánljuk, aki szeretne németül tanulni, de különösen azoknak, akik gyönyörű helyeket akarnak látni, és közben jól szeretnék érezni magukat. Szeretnénk szívből megköszönni Csorba tanárnőnek, hogy megszervezte számunkra ezeket az élményeket, valamint Kő-

rösmezei és Frajna tanárnőknek, hogy elkísérték minket. Még ha nem is mindig mutatjuk ki, hihetetlenül hálásak vagyunk!

Koltai-Szabó Lili és Lengyel Veréna (10.c)

Matektábor

Kalandunk még egy áprilisi péntek kora reggelén kezdődött, amikor a matematika iránt lelkes diákok a Nyugati pályaudvaron gyülekeztek. Ezúttal iskolatáska helyett hátizsákkal, tele izgalommal. Amint elindult a vonat, rögtön beleszóppentünk az első feladatba: minden résztvevőnek meg kellett oldania egy rejtvényt, amely alapján később a csoportokat alkottuk, ahol mindegyik csoportnak volt két 11.-es mentora.

Ceglédre érkezve a már ismerős úton sétáltunk el a szállásunkig. Miután elfoglaltuk a szobákat, kezdetét vették az előadások. Az egyes évfolyamok különböző izgalmas témákkal ismerkedhettek meg, például a gömbi geometriával és a gráfok világával. Délután következett a tábor egyik fénypontja, az akadályverseny: a csapatok nyolc logikai feladványon keresztül vetélkedtek, miközben bejárták a tó környékét. A napot egy jól megérdemelt vacsora zárta, majd a nagyteremben újra összegyűltünk, hogy közösen oldjunk meg néhány feladatot az aznap tanultak alapján. Az estét társasjáték-partik és mély beszélgetések tették igazán széppé, ilyenkor jövünk rá igazán, milyen jó is bésnek lenni.

Szombaton ismét két-két érdekes előadás várt ránk, minden korosztálynak másféle. Ebéd után a csapat egy része a ceglédi fürdő felé vette az irányt, míg a többiek a szálláson maradvá röplabdáztak, fociztak, amerikai fociztak vagy társasoztak. Délután kézműves foglalkozás következett, ahol szebbnél szebb origamik készültek. Az este a házi feladatok megoldásával telt, majd ezt az utolsó estét egy jó hangulatú kvíz zárta, ahol a megszokott csapatok vicces és érdekes kérdésekre keresték a válaszokat. A hangulat szokás szerint fergeteges volt!

Vasárnap elérkezett a búcsú napja. Még egy utolsó előadással zártuk a programot, ahol 11.-esek is

tartottak előadást. A nagyteremben megtartott eredményhirdetésen a csapatokat az előző napok teljesítménye alapján díjazták, valamint az összes tanárunknak, visszajáró, egykori Árpados diáknak és segítőnek megköszöntük a csodálatos tábort. Utolsó közös ebédünk után elindultunk a vasútállomás felé egy élményekben gazdag, tartalmas hétvégét hagyva magunk mögött.

Erdélyi Dorina (11.b)

„Van egy buszos ismerősöm. Régebben, ha valaki keménykedett, ráhúzta a buszt. Ma már nem megyek vele.” (dr. Nánay Mihály)

„Tizenegyedikig idióták a fiúk, de utána...!” (Molnárné Vámos Katalin)

„Az élet egy ilyen legózás.” (Tarlós Péter)

„Ne csapd be magad, mert csak magadat csapnád be.” (Blumenau-Szabó Zsuzsanna)

„A válság kiterjedt az egész válságra.” (Szabó Katalin)

„A periódusos rendszert nézd, és keresd meg a boldogság útját!” (dr. Tüdös Éva)

„A vetésforgó nevű műfaj, ami Európában már többszáz éve elmaradott, nálunk II. József korában fog megjelenni.” (dr. Seres Dániel)

„Aki fiúnak vagy lánynak érzi magát, az nézzen ide!” (Magainé Bene Zsuzsanna)

„Intelligensen mosolyogtál fiam, ez már több mint gyanús.” (Gärtner István)

„A hetedik, az úgy várja a dolgot, mint a Messiást.” (Sziliné Dienes Irén)

„A suliban minden megvan, nem kell telefon, hogy anyukáddal kommunikálj. Mással meg amúgy is felesleges.” (dr. Nánay Mihály)

„Amikor mondtam kicsi korukban a fiaimnak, hogy megyek egy Beethoven-zongoraversenyre, megkérdezték, hogy >>Mama, kinek drukolsz?<<.” (Molnárné Vámos Katalin)

„Maga is kajál? Nem azért, csak nem tudtam nem észrevenni.” (Tarlós Péter)

Küldjétek sok-sok aranyköpést, ebből él ez a rovat!

Jöhetnek az első emeleti postaládánkba vagy az arpadlapok@gmail.com címre.

The Royal Observatory Greenwich turns 350 in 2025

In 2025, the Royal Observatory in Greenwich celebrates its 350th anniversary. Founded in 1675 by King Charles II it was the first state-funded scientific institution ever built in Britain. The King's goal was to help sailors find their position at sea. At that time navigators had a big problem: they didn't know how to measure their exact East-West location, called longitude.

In 1767, the fifth Astronomer Royal began publishing the Nautical Almanac, a book that helped sailors calculate their longitude using the Moon and a sextant. This almanac was updated every year and relied on a team of human “computers” from across Britain who sent their calculations to Greenwich.

At the same time, clockmakers were also working on a different solution. A man named John Harrison, who was a carpenter and clockmaker, created a series of sea clocks that could keep accurate time even on long ocean journeys. His inventions proved that it was possible to find longitude by comparing local time to a clock showing the time at Greenwich.

The Royal Observatory became famous worldwide. In 1884, it was chosen as the location of the Prime Meridian

and became the home of Greenwich Mean Time (GMT).

In 1958, because of poor observing conditions in London, the Observatory moved to Herstmonceux Castle. Two years later, the original Greenwich site opened as a museum. Its huge Victorian telescope, called the Great Equatorial Telescope, was brought back in 1975 and is still used for public stargazing.

Today the Royal Observatory is not just a museum, but it is also a centre for science education and astronomy. In 2018, thanks to public donations, it became a working observatory again, with a new modern telescope to observe the Sun, planets, and deep space.

The Royal Observatory Greenwich continues to connect the past, present, and future of science, space, and timekeeping.

Godó Regő (10.a)

— Anya, gyere gyorsan, egy svábbogár van a konyhában!

— Hívd apádat, ő beszél németül!

— Gyerekek, mondjatok egy olyan szót, amiben két r betű van!

Móricka jelentkezik.

— Tojás.

— De hát hol van a tojásban két r betű?

— Egy a fehérjében, egy a sárgájában.

— Mikor vette észre, hogy megcsalja a férje?

— Öt évvel ezelőtt.

— És megmondta neki?

— Nem. Azóta még nem jött haza.

— Te mit veszel a feleségednek karácsonyra?

— Nagy meglepetés lesz, képzeld, egy vázát vettem!

— Egy vázát? Hát az nem nagy meglepetés...

— Dehogynem, bundára számít!

Öreg székely ül a háza kertjében és pipázik. Kiabálva rohan feléje az unokája.

— Nagyapa, nagyapa! Medve van a háztetőn!

Az öreg szippant egyet a pipából, és így szól:

— No, akkor hozd a kutyát, a puskát meg a petrencsрудat.

— Minek ennyi minden, nagyapa?

— Én majd felmászok a tetőre, a petrencsрудal lepiszkálom a medvét, te meg ráereszted a kutyát, hogy harapja le nekije a tökeket.

— De minek a puska?

Az öreg megint szippant a pipából, és azt mondja:

— Ha netalán a medve piszkál le engem, akkor lelövöd a kutyát.

Székely bácsika stoppol az útszélen a tehenével. Megáll mellette egy Jaguár. A sofőr odakiált a bácsinak.

— Jó napot kívánok! Magát el tudom vinni, de a tehenét nem.

— Kösse csak az autó után!

A sofőr rászánja magát, és odaköti a tehenet a vonóhoroghoz. Mennek negyvennel, a tehen kitarítan kocog utánuk. Mire a parasztbácsika:

— Mehet gyorsabban is, bírja az!

A Jaguáros rákapcsol. Mennek már nyolcvannal is, amikor a vezető belenéz a tükörbe.

— Bácsi, úgy látom, kezd elfáradni a tehen! Már lógatja a nyelvét!

— Nem olyan biztos az! Merre lógatja a nyelvét?

— Balra.

— Akkor vigyázz, fiam, mert előzni fog!

Tegnap beállított hozzám egy Tyrannosaurus Rex és Hamlet. Volt nagy dínóm, dánom.

Chuck Norris kétszer volt Budán kutyavásáron.

rajzok: Solti Nelli (10.c)

NYELVI SAROK

Son: „Dad, where did all of my intelligence come from?”

Dad: „Well, son, you must have gotten it from your mother, 'cause I still have mine.”

Gólyatábor

A gólyatábort nagy izgalommal vártuk. Tudtuk, hogy nagyon jó lesz, mert a gólyanapon is jól éreztük magunkat. Már akkor mondták a felsőbb évesek, hogy minden árpadosnak élete egyik legnagyobb élménye a gólyatábor. A táborba indulás izgalmas lett, mert erőnket fitogtatva az egyik buszt „be kellett tolni”. Az út alatt sokat beszélgettünk, és jobban megismertük egymást. Sőt, a mi nagybuszunkban együtt utazhattunk az EB-vel és a médiásokkal is.

Megérkezéskor a portás is kedvesen várt minket, össze is barátkoztunk vele. A szállás elfoglalása után szinte ki sem tudtunk pakolni (igazából nem is akartunk), már kezdetét is vette a programsorozat. Azt sem tudtuk, hogy hol áll a fejünk, állandóan hallottuk a programra hívó zenét.

Az egyik kedvencünk az osztálytánc betanulása volt. El sem tudtuk képzelni, hogy mi fog kiülni belőle. Minden próba sok vidámsággal és nevetéssel telt. A végére a teljes káoszából egy fantasztikus nyerő produkció kerekedett az öfő részvételével. A gólyatáborban a gólyanapi csoportos foglalkozások feladatai folytatódtak, ahol viccesebbnél viccesebb feladatokat végeztünk.

A színdarabokra is nagyon sokat készültünk. Izgalmas feladat volt, hogy a szükséges tárgyakat beszerezzük, és a díszletet elkészítsük. Nagy lelkesedéssel vártuk, és sugárzott, hogy mindenki sok erőfeszítést tett érte.

Az utolsó napi eredményhirdetésnél végignéztük, hogy minden osztálytársunk dobogó szívvel lépett színpadra a saját csoportjával. Ugyan a tábornak vége lett, de senki nem szomorkodott, mert tudtuk, hogy bár nem Egerben, de Budapesten minden folytatódni fog.

9.d-s lányok

Gólyahét

Amikor először hallottam a gólyahétről, azt hittem, hogy nem kell majd semmit tanulni. Végül mégis kellett, de a gólyahét így is maradandó emlék lett. Mi lett volna, ha nem lett volna nyáron gólyanap és gólyatábor? Talán nem is ismertük volna egymást közelebbről. . .

A gólyahétben viszont már összehangolódtott osztályként oldottuk meg közösen a feladatokat. És lehet, hogy nem sikerült minden tökéletesen, de remekül éreztük magunkat. A filmben például nekünk fontosabbak voltak a fotók a végén, mint maga a forgatás. Vagy a tucatnyi vicces élmény, amikor együtt dolgoztunk. Nagyon jó ötlet volt a naponkénti beölfőzés is, mert ez témát

és hangulatot adott a napoknak, és mindenki aktívan részt vett ebben, hogy több pontot szerezzen az osztály. Amikor reggelente kiválasztották a párokat, akkor eleinte mindenki reménykedett, hogy a legjobb barátját kapja, akivel amúgy is együtt szokott lógni. Ez, persze, egyáltalán nem így alakult, de éppen a véletlenszerű kiválasztás révén lettek változatosak a napok. Ha minden nap más tánc lett volna, az szerintem még több változatosságot jelentett volna, ám így is vicces pillanatokot éltünk át a folyosói táncok során.

Számomra a legélvezetesebb az a szünetbeli feladat volt, amikor betűfésztaból kellett kirakni egy verset

az osztályról. Szerencsénk volt, hogy mi, a 7.b-sek már korábban kitaláltunk egy ránk jellemző szlogent: „B-sek, B best”. Együttérzéssel gondolok azokra, akik abban a téves reményben ették meg a száraz tésztát, hogy az finom lesz...

Ja, és az a feladat, amikor mindig egy mondatot kellett továbbadni, na, az teljes káosz volt! Miközben adták át a mondatot, már lehetett tudni, hogy valami nagyon más jött ki, mert bár nem hallottuk, hogy mit mondanak, azt világosan láttuk, hogy milyen hosszú az üzenet, amit továbbadnak. Egyre csak rövidebb lett a mondat, és a végére már csak egy 5 betűs szó lett. Hosszan sorolhatnám még, hogy mennyire jók voltak a szünetbeli feladatok! Például a zenés feladat, a gólyakeresés, vagy amikor tervrajzot kellett készíteni. A szünetek minden egyes másodpercét arra szántuk, hogy megpróbáljunk egy minél áttekinthetőbb és minden részletet tartalmazó tervrajzot csinálni. A bérletgyűjtésnél döbbsenem arra rá, hogy valójában milyen sok bérletet és jegyet használnak.

Az egész gólyahét csúcspontja azonban minden kétséget kizáróan a filmkészítés volt. Kár, hogy nem forgattunk tovább! Szerintem az egész osztály szívesen csinálta volna még pár hétig, hogy minden ötletet meg tudjunk valósítani. A legnagyobb problémánk a hang- és képminőség volt, és biztosan sokkal jobb lett volna a végeredmény, ha mindent jól lehetett volna hallani és tisztán látni. Igazából mindegy, mert így is remekül szórakoztunk a forgatásokon. A gólyabál pedig tökéletes lezárása volt a hétnek. Lehetett bulizni, társasozni, házasságot kötni... Bizom abban, hogy jövőre is lesz gólyahét, ez ugyanis egy olyan szuper programsorozat, amiért megéri akár egy teljes évet várni...

Masát Dániel (7.b)

A hét első napján ismertették velünk a heti feladatokat, a filmforgatás részleteit és a szabályokat. Hétfőtől péntekig minden nap fél órával a tanítás kezdete előtt be kellett érni az iskolába, hogy elmagyarázzák az adott naphoz tartozó feladatokat. Az egész hetes tennivalók a bérlet- és jeggyűjtés, illetve egy film forgatása a *Harry Potter és a tűz serlege* című film alapján voltak. Minden nap reggelén párba állítottak minket az osztályon belül, és egész nap kísérni kellett a párodát. Fontos részei voltak a programnak a szünetes feladatok, melyből egy nap kettőt kaptunk. Az osztály kedvenc programjai mindig ezek voltak. Például betűtésztaírási verseny, a folyosó lemerése „gyerekhosszban”, vagy a dúdolt zene felismerése. Ezeket a kihívásokat minden alkalommal a teremfelügyelőink ismertették és ellenőrizték, akik felsőbb éves DT-sek voltak. A filmforgatás nem mindig volt zökkenőmentes, ugyanis kisebb félreértések, színészi bakik és a szereplőhiány megnehezítette az osztály dolgát, de a hét vége felé közeledve összeállt a kész film.

A gólyabál méltó lezárása volt az egész hetes programsorozatnak. Az első fél órában megtekintettük a négy gólyaosztály filmjeit, melyek egytől egyig remekül sikerültek. A folytatásban részt vehettünk játékos esküvőn és örökbefogadáson, kérhattunk csillámtetkőt, volt karaoke és just dance is. Ezután következett az eredményhirdetés. Itt kiderült, hogy a gólyahetet összesítésben megnyertük, a filmet ellenben nem, de így is nagyon örültünk. A délután következő, egyben utolsó programja egy közös disco-s mulatság volt, amellyel véget ért ez a kalandos hét.

Az osztály ezen a héten sok élménnyel gazdagodott, és még jobban összekovácsolódott a közös feladatoknak köszönhetően.

Béki Bulcsú, Várszegi Dániel (9.d)

A kórus Barcelónában

A gimnázium kórusa — a római út mintegy folytatásaként — az egyik legizgalmasabb élményét élte át a nyár folyamán: a 60. Nemzetközi Kórusfesztivál keretében workshopokon és koncerteken vehettünk részt és szerepelhettünk Barcelona szívében.

A Barcelonai Nemzetközi Kórusfesztivált először 1964-ben rendezték meg, és azóta minden évben megtartják. Idén a kórus is kiutazhatott, és megmutathatta a hangját a nemzetközi résztvevők között.

Az iskolai kórusunk nagy létszámmal képviseltette magát, emiatt több repülőgépen elosztva utaztunk oda és vissza. A szállásunk elsősre szokatlan volt a sokágyas szobákkal, de az épülethez tartozó park a szökőkutakkal, szobrokkal, pálmafákkal, teknő-sökkel botanikus kertnek is beillett. A hét során városnézés keretében meglátogattuk a világörökség részét képző, különleges hangulatú Güell parkot és környékét. A Sagrada Familia bazilikába is beléphet-tünk, de nem csupán turistaként, hanem koncertet is adhattunk benne. Mindezek mellett az aranyhomo-kos partszakasszal rendelkező strand sem maradhatott el. A vérvörös telihold csillogása a tengeren felejthetetlen látványt nyújtott.

Az út szakmai része is említésre méltó, mivel a workshopokon egy nemzetközi hírű mestertől tanulhattunk. Tristan Meister első zenei tanulmányait a limburgi dóm fiúkórusában végezte, majd karvezetést és zenekari vezénylést tanult a mannheimi Zeneművészeti Főiskolán. Megalapította a Vox Quadrata félszínház kamarakórust, valamint zenei igazgatója a Hochtannus Ifjúsági Kórusnak és a Worms Kamaraegyüttesnek. Számos kóruskönyv szerkesztője, rendszeres zsűritag versenyeken, va-

lamint karvezetés-oktatóként dolgozik a mannheimi és a frankfurti konzervatóriumokban. A workshopok alatt romantikus zenei művekkel foglalkoztunk, a zárókoncert szombaton a Palau de la Música Catalana-ban volt. A hét során begyakorolt művek csodá-san szóltak az impozáns térben. Ez volt a barcelonai utunk csúcspontja.

Kilencven emberrel nem volt teljesen probléma-mentes a hét, de a kísérő tanárok és az őket segítő egyetemisták fáradhatatlan munkájával mindig át-lendültünk a nehézségeken. Varázslatos élmény volt ez az egy hét, és hatalmas megtiszteltetés, hogy ott lehettünk egy ilyen különleges zenei fesztiválon!

Király Boglárka (10.a)

A római kórusverseny után azt hittem, semmi nem tudja majd azt a kórusos élményt felülmúlni. Tévedtem. Július elején újra útra kelt az Óbudai Árpád Gimnázium nagykórusa, hogy részt vegyen a 60. Festival Internacional de Cant Coral de Barcelona rendezvényén.

Már az odaút önmagában is nagy produkció volt, hiszen közel 90 árpados szállt bőröndökkel, kottákkal felszerelve repülőre a hajnali órákban. A fáradtság és a nyári meleg gyorsan próbára tett minket, de szerencsére hamarosan megérkeztünk szállásunkra, egy vallási központba, amelynek kertje maga volt a béke szigete. Pálmafák, egy apró tavacska teknősökkel, árnyas sétányok — mintha egy film díszletébe csöppentünk volna. Itt talált otthonra a kórus egy hétre, és itt folytak esténként a közös beszélgetések, fotózások és nevetések, amelyek során jobban megismerhettük egymást, a kórus egységét erősítve.

A fesztivál középpontjában egy mesterkurzus állt, amelyet Tristan Meister vezetett. Romantikus kórusműveket tanultunk — Stanford, Brahms és Fauré darabjait, de skandináv különlegességekkel is megismerkedtünk. A próbák gyakran napi hat-hét órát is kitevő intenzív munkaidőt jelentettek. Nem tagadjuk, akadtak bizonytalan pillanatok, amikor a helyi katalán kórus magabiztos éneklése mellett mi még kerestük a hangunkat. De a kihívásból végül erő született, hiszen napról napra összehoztuk, tisztábban és bátrabban szóltunk.

A város felfedezésére is jutott idő. Felmentünk a Güell parkba, ahol a színes mozaikok között gyönyörködtünk a panorámában, sétáltunk Gaudí házai előtt, és ellátogattunk a Sagrada Famíliaba, ahol körbevezetés után felléphettünk a lenyűgöző, monumentális templomban. Rendkívüli lehetőségként éltük meg, hogy a világ egyik legismertebb templomában énekelhettünk, és ezzel gimnáziumunkat és hazánkat képviselhettük. Más maradandó élmények is születtek, mint a Santa Maria del Pi bazilikán adott nyitófellépés, de a Terrassán adott önálló, egyórás, főként magyar repertoárú koncertünk, valamint a holdfényes tengerparti fürdőzés is

mind hozzájárultak a különleges élményekhez. Az utolsó előtti nap reggeli próbával indult, majd délután a Palau de la Música Catalanába érkeztünk. Az út különösen emlékezetes maradt: zuhogó esőben haladtunk, hisz már a nap folyamán többször árvízriadót kaptunk, amely minden telefonon hangos szirénával jelzett — még a főpróba közben is. A záró koncerten már nemcsak iskolánkat, hanem Magyarországot is képviseltük. A fáradtság ekkorra már semmit sem jelentett, a darabok tisztán és büszkeséggel szóltak. A koncerten mi nyithattuk az estét, majd a galériáról hallgattuk végig a többi kórust. Nagy élmény volt megtapasztalni, ahogy különböző országokból érkezett énekesek és zenészek találkoznak a közös muzsikában, és hogy a zene milyen erősen képes összekötni bennünket.

Végzősként úgy érzem, ez az út méltó megkoronázása volt közös éveinknek. Másnap a La Ramblán tett sétával búcsúztunk Barcelonától, majd hazafelé indultunk — élményekkel és érzelmekkel gazdagon. Barcelona számunkra mindig a barátság, a közösség és a közös éneklés emlékét fogja őrizni.

Szekula Flóra (12.a)

Irány a Délvidék!

A tizenegyedik évfolyam május közepén lehetőséget kapott, hogy a Nánay tanár úr által szervezett Délvidék tantúrán részt vegyen. A három nap alatt elképesztően sok információval lehetünk gazdagabbak (én személy szerint 17 A4-es oldalt jegyzeteltem :)), valamint rengeteg történelmi helyszínt látogathattunk meg.

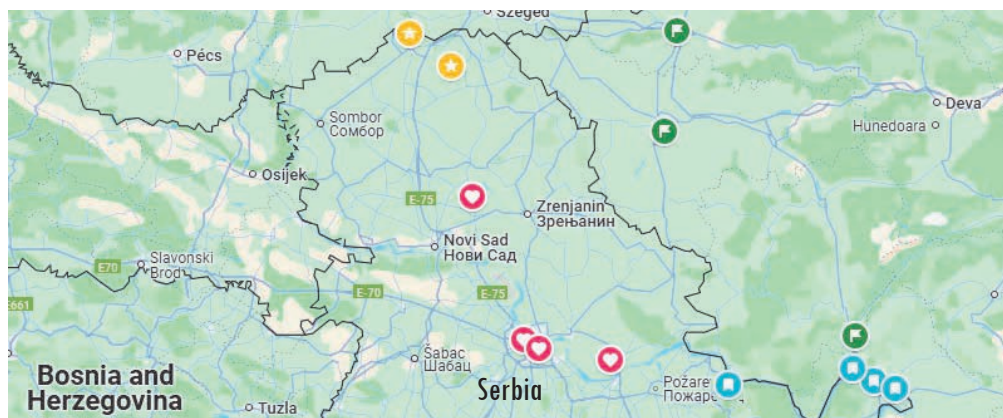
Néhány szót hadd ejtsek a Délvidék tájegységeiről: a Dunától (a térképen Szerbia nyugati határa Novi Sad vonaláig) nyugatra, a mai Horvátország területén terül el Szlavónia. A Duna-Tisza közében található Bácska a "zsíros termőföldjeivel", ezt délről a Tarcal-hegység határolja, amely a Dunát is nyugat-kelet irányban téríti el. A Bácskától délre fekszik Szerémség, a Tiszántúlon pedig Bánság, ami átnyúlik a mai Románia területére is.

Az első nap megállóit csillaggal jelöltem a térképen. A határátlépés simán ment, elhagytuk az EU-t, és Palicson keresztyülbuszozva meg is érkeztünk Szabadkára. Szabadka egy 19. századi, egészen fiatal város. A nevét onnan kapta, hogy ötvenezer szürkemaráháért cserébe váltotta meg Mária Teréziától a szabad királyi város címet. Kereskedelmi szempontból nagyszerű helyen van, ezért Bíró Károly polgármestersége alatt a helyi zsidóság befektetett tőkéje segítségével rohamos gazdasági fejlődésnek indult a város. A közel 3300 főre épült szabadkai zsinagóga is a helyi zsidóság jelentőségét támasztja alá. Mint tudjuk, a Szegeddel való versengés a mai napig is él a helyiekben, hát még a huszadik században, amikor is Szegeden hiába kezdték el hamarabb a helyi zsinagóga építését, a sza-

badkaiaknak hamarabb, 1902-ben kellett befejezniük a sajátjukat. Sajnos a II. világháború tragédiái után ma már csak pár száz zsidó maradt a városban, a zsinagóga elnéptelenedett.

Szabadka etnikai szempontból egy összetett város (és tulajdonképpen az ország is az, a hivatalos szerb nyelv mellett további öt nyelv van használatban: magyar, szlovák, horvát, román és a ruszin), emellett a vallási élet is említésre méltó. A szerbek túlnyomó többsége ortodox, a külhoni magyarok pedig nagyrészt katolikusok, ezért a templomokon sokszor nemzeti motívumok és az etnikai csoportra jellemző építkezési stílusok jelennek meg. A Városháza történelmi személyeket ábrázoló üvegablakait és gyönyörű falfestését, valamint a belső, tízezer négyzetméter felületű faragott fa borítását megcsodálva beülhettünk az épület páva motívumos dísztermébe, ami a mai napig rendezvényteremként is működik. A Svetozar Marković Gimnázium (Kosztolányi Dezső szülőháza) elől induló, szokásos, önálló, térképes városbejáró-program után Tóthfalura buszoztunk, ahol az első szállásunk volt.

Második napon a szívekkel jelölt helyeken jártunk. De előbb Tóthfalun meghallgattuk, milyen az élet egy kicsi, határon túl rekedt magyar faluban. Megnéztük a helyi mini-Délvidéket, és néhány jó tanáccsal gazdagabban vágtunk neki az útnak Csúrog felé. A buszban megnéztük a *Keskenyúton Délvidéken* című dokumentumfilmet – ajánlom mindenkinek, a végtelenül megrázó "Hideg napok", valamint "Még hidegebb napok" eseményeit meséli el. Fejet hajtottunk az áldozatok emlékművénél, megkoszorúztuk azt, és mentünk tovább Zimony és

Belgrád felé. A Gárdos toronyból megcsodáltuk a kilátást (már akit nem tartott lent a chilis csoki :)), majd tovább is álltunk Nándorfehérvárba.

Egy közös koszorúzás és csoportkép után úgy eleredt az eső, hogy a csapat csak úgy menekült valami fedett helyre. Bokáig érő poccsolyák gyűltek, de amilyen hamar jött, úgy ment is a rossz idő. A Szent Száva-templomban pont szerencsénk volt, és egy mise közepére csöppentünk be. Miután megcsodáltuk a modern eszközökkel épült katedrális, továbbmentünk Székelykevére, a következő szállásunkra. Este meghallgattuk Dani Zoltán előadását az első F-117-es lopakodó bombázó kilövésének történetéről. Ha valakit részletesen érdekel, megnézheti a *21. másodperc*, valamint *Második találkozás* című filmeket, amelyek ezt a témát dolgozzák fel.

A harmadik napunk türkizzel van jelölve. Galambóc váránál bepróbálkoztunk, hátha beengednek minket annak ellenére, hogy nem tudtunk időpontot foglalni, de sajnos mivel diákcsoport voltunk (és ugye 18 éves kor alatt az ember nem tud biztonságosan lépcsőzni), végül nem jutottunk be a várba. Cserébe felgyalogoltunk egy szomszédos dombra, ahonnan nagyon jó kilátás nyílt a hét tornyú várra, valamint a buszban meghallgattuk Rozgonyiné történetét, és megnéztük az 1428-as ostrom filmadaptációját. Körülbelül egy óra Duna menti kanyargás után elérkeztünk a Vaskapuhoz. Egy (gyorsnak és zökkenőmentesnek nem éppen mondható) határátkelés után motorcsónakokba szálltunk (volt, aki kormányzott is), hogy a Dunáról megnézzük Decebal szobrát, a Mraconia kolostort, egy ősember-barlangot, Széchenyi emléktábláját és a Traianus-féle vontatóút maradványát. Orsova mellett tizenkét település került víz alá a Vaskapu megépítése következtében, szóval a mai városok, amik ezeknek a neveit viselik, mind 1898 után épültek. Este Herkulesfürdő délebbi felében szálltunk meg.

A negyedik nap helyszíneit zászló jelöli. A reggelt Herkulesfürdő bejárásával kezdtük. Az északi oldalon található az óváros, itt reformkori és a dualizmus idején épült fürdőket és palotákat néztünk meg. A román kormány elmaradó támogatása miatt ezek az épületek majdnem kivétel nélkül folyamatosan pusztulnak. Ettől függetlenül a Neptunusz fürdőbe be tudtunk menni, ami nekem személyesen az egyik legnagyobb élmény volt az egész kirándulás során.

Harminc perc szabadidő után indultunk Temesvárra. Temesvár történelmi jelentősége óriási, a nikápolyi csatától Hunyadi Jánoson keresztül a Dózsa-féle parasztfelkelésen át, Savoyai Jenőről nem is beszélve, aki 1716-ban visszavette a törököktől a várost, ezen felül ugye természetesen az 1848-49-es szabadságharc döntő vereségének helyszíne, Klapka György szülővárosa volt, valamint az 1989-es román felkelés is innen robbant ki. Miután meghallgattuk ez utóbbi események lefolyását egy temesvári magyar hölgytől (aki az egyik társunk nagymamája volt), még tettünk egy megállót Aradon, hogy tiszteletünket fejezzük ki a 13 (16) aradi vértanú iránt. Megkoszorúztuk az emlékművet, majd a Szózat eléneklése után visszaszálltunk a buszra, a Maroson átkelve elhagytuk a Délvidéket, és az Árpád felé vettük az irányt.

Kató Alex (12.a)

(folytatás a 16-17. oldalról) Egy ilyen kirándulás esetén az ember megtanulja... — és akkor álljon itt egy csokor Nánay-összes: mi is az a „*délelőtti falukázás*”, de csak az előző napi „*szálláshiszi és takarodás*” után. Örök igazság, hogy „*ne essünk a mulasztás vétségébe*”, s ne legyünk „*csacsik*”, hogy kihagyjuk ezt a kirándulást. Mert lehet eső, sár, „de vagy elázunk, vagy most vagyunk itt...”! S ha pedig felhangzik a Bêlgától a *Ben-zin-kút* c. örökbecsű, akkor már közel az „*oázis az autópályák sivatagában*”, s vehetünk „*knjaz milost*”, de csakis „*narancsosat... és hagyjatok nekem is!*” S hát, ez a néhány nap „*az ilyen, csibészes*”, még akkor is, ha a „*csili beütött többeknél*”. (Ijegyezte: **Fülöp Katalin**)

Osztálykirándulásunk Erdélyben

Az osztályunknak nyolcadikban már volt szerencséje kiutazni Erdélybe a Határtalanul program keretében, idén szeptemberben viszont Nánay tanár úr szervezésében indultunk a mesés Dél-Erdélybe. Mindannyian izgatottan vártuk a hivatalosan utolsó közös kirándulásunkat.

5 napos utunk alatt kétszer is a Böjte Csaba által alapított gyermekotthonokban vendégeskedtünk, sőt magával a szerzetessel is találkoztunk Csíksomlyón egy rövid beszélgetés erejéig. Érdekes és értékes dolgokat mesélt, illetve mindannyiunkat visszahívott egy kis lelki felüdülésre, ha túlságosan kimerülnénk az érettségi során.

Egy kora reggeli buszút során megcsodáltuk a Transzfogarasi utat, majd a buszból kiszállva felpillantottunk a Fogarasi havasok egyik csúcsára, amit nemsokára meg is hódítottunk. Kárpátiát hallgatva másztunk egyre feljebb, miközben lépésről lépésre magasabbról láthattuk a lábunk elé terülő Déli-Kárpátokat. Az utolsó szakaszon láncha kapaszkodva jutottunk fel a magaslatra, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt az Erdélyi-medencére, a körülöttünk fekvő hegyekre és tengerszemekre.

Napjaink jó hangulatban teltek, esténként összejártunk, kártyáztunk és beszélgettünk, de voltak, akik meccset néztek. Miközben a csodaszép tájakon jártunk, sokunkat elkapott a keserédes érzés pár pillanatra, hogy utoljára vagyunk így együtt. Ezt az érzést azonban felülírták az új élmények. Egyik napunk során körbesétáltuk a Szent Anna-tavat, és később egy medvelesen türelmesen várakozva két fiatal mackót is megpillanthattunk. Bejártuk Vajdahunyad várát, Brassó mesés szep belvárosát. Itt egy utcai fesztiválba futottunk bele, táncház, utcai árusok forgataga mellett sétáltunk el. Néhányunkat pár lépésre, forgásra el is kapott a hangulat. Meglátogattuk Gyulafehérvárát égig érő katedrálisával és Segesvárt színes belvárosi épületeivel.

Utolsó esténket Gyimesbükkön töltöttük. Vendéglátóink sokat meséltek arról, hogy valójában milyen magyarként élni a mai Erdélyben, több mint száz évvel Trianon után. Sajnos a környéken sok magyar szülő adja román iskolába a gyermekét, abban bízva, hogy így jobban fog boldogulni az életben, miközben ez korántsem garantált. Hangsúlyozták a fontosságát annak, hogy fenntartsuk

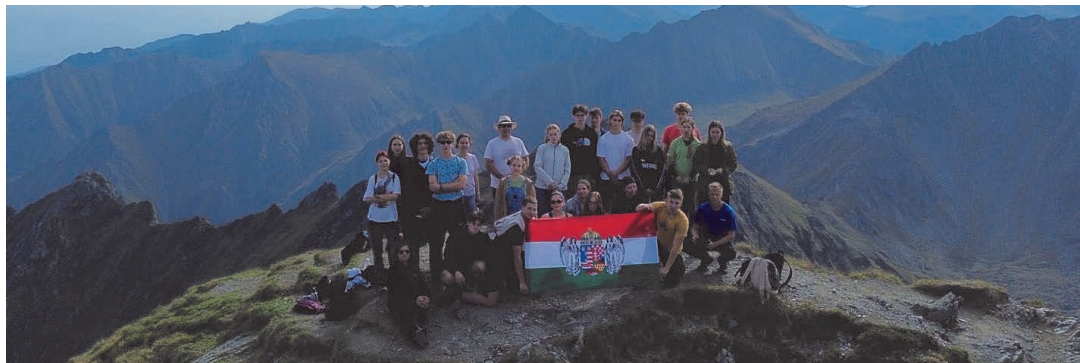

a hagyományainkat, a magyar nyelvet és szokásokat – mindeközben figyelve arra is, hogy otthon ne válasszon minket szét a politika, és tanuljunk meg békében megtűrni mindenféle gondolkodású és hitű embert, hiszen ők is a magyar nemzet tagjai.

Estefelé felsétáltunk az ezeréves határhoz, és minden, ami az előző órában elhangzott, most valóban a szemünk elé tárult. Varázslatos, megnyugtató érzés volt, ahogy a köd leszállt a naplemente által színesre festett gyimesi hegyekre. Olyan békés hangulata volt, hogy többé nem kérdőjeleztük meg, miért szeretnek bele ilyen sokan ebbe a tájba. Késő estébe nyúló csángó táncház és mulatozás aranyozta be az utolsó együtt töltött éjszakánkat ezen a mesészerű helyen.

Azt hiszem, ez a kirándulás mindannyiunknak sokat adott, bemutatta annak fontosságát, hogy őrizzük és ápoljuk hagyományainkat. Ráébresztett minket arra, hogy mi történik még napjainkban is a határon túl, és mennyi ember dolgozik nap mint nap azon, hogy ő és a közösség se veszítsék el a magyarságukat. Felejthetetlen élmény marad, és azt hiszem, az egész osztályunk nevében kijelenthetem, hogy az egyik (ha nem a legjobb) kirándulásunk volt az árpádosi éveink során.

Károly Virág (12.c)

Az NKE Óbudai Árpád Gimnázium iskolaújságja, XXI. évfolyam, 2. szám. **Megjelenik:** tanévente kétszer.

Email: arpadlapok@gmail.com. **Tördelés:** Losonci Lívია (11.a). **Felelős tanár:** Koncz Levente.

Felelős kiadó és nyomdai kivitelezés: Nemzeti Közszerológati Egyetem. **A lapot gondozza:** NKE Óbudai Árpád Gimnázium.

A címlapon: A kórus koncertje a barcelonai Santa Maria del Pi bazilikában. **Fotó:** Svarczné Micheller Erzsébet.

Az újság korábbi számai színesben letölthetők az iskola honlapjáról.

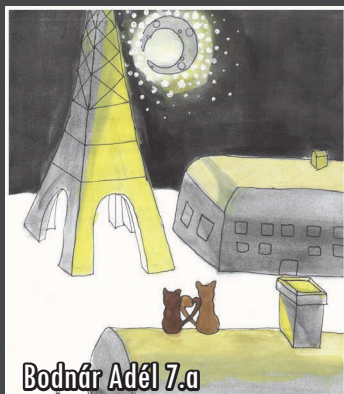
- Árpád Galéria -

Társállatok, lelki társak

Az Állatok Világnapja az állatok jogainak és jólétének nemzetközi cselekvési napja, amelyet minden évben október 4-én, Assisi Ferencnek, az állatok védőszentjének ünnepén ünnepelnek. Hetedikes diákjaink erre az alkalomra fantasztikus rajzokon keresztül mutatták be, milyen szoros, feltétel nélküli barátság fűzi őket kis kedvenceikhez, milyen fontos a felelős állattartás, és mennyi örömet adnak nekünk az állatok. A zsűri a legkreatívabb és legérzelmesebb rajzokat díjazta.

I. helyezett

Svarczné Micheller Erzsébet

Bodnár Adél 7.a

Palotai Liza 7.b

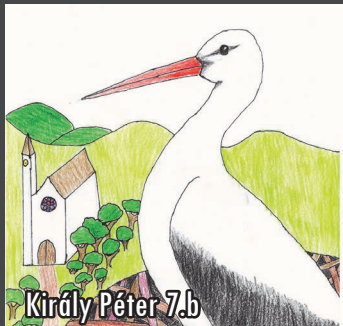

Varga Zita 7.c

II. helyezett

Niesz Lilien 7.a

Király Péter 7.b

Hornyák Emma 7.c

III. helyezett

Kruzsics Bori 7.a

Sun Yize 7.b

Viola Emese 7.c